

o.o.o.o.o.1sygn. akt II Ka 147/20

o.o.o.o.o.1.1

o.o.o.o.o.1.2WYROK

o.o.o.o.o.1.2.1W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ

o.o.o.o.o.1.2.2POLSKIEJ

dnia 30 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	sędzia Jacek Klęk
Sędziowie	-	Marek Podwójniak
	-	Jacek Wojdyn
Protokolant	-	sekr. sąd. Katarzyna Wawrzyniak

przy udziale prokuratora Sławomira Anka, po rozpoznaniu w dniu 30 IX 2020 r. sprawy **P. O. (1)** oskarżonego o czyn z art. 177§1 k.k. w zw. z art. 178§1 k.k., na skutek apelacji obrońców oskarżonego i prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu z 5 marca 2020 r. w sprawie II K 1006/19,

1. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
2. Zasądza od P. O. (1) na rzecz Skarbu Państwa:
 - a) 10 (dziesięć) złotych tytułem części wydatków postępowania odwoławczego zaś w pozostałym zakresie obciąża nimi Skarb Państwa;
 - b) 1.180 (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 147/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		

1. CZEŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Sieradzu sygn. akt II K 1006/19 z 05 marca 2020 r.	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel pośilkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
	Dowody uznane za wiarygodne w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.			
1.1.6. Dowody nieuwzględnione				

<p>przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
2.1.2.1	opinia prywatna inż. R. B.	<p>Opinia ta ze swej istoty podważa ocenę prezentowaną przez obrońcę o niemożności ujżenia przez oskarżonego pokrzywdzonej w momencie zdarzenia. Na wizualizacji znajdującej się na kartach 403-404 pokrzywdzona (co jest zgodne z obserwacją przebiegu zdarzenia utrwaloną dowodowymi nagraniami (w przypadku każdorazowego powalania w uzasadnieniu dotyczy to plików wideo zabezpieczonych u administratora (...) z k. 32 o nazwach ch11_ (...) dot. zapisu kamery zewn. 9 oraz ch18_ (...) dot. zapisu kamery zewn. 8) znajduje się nieomal</p>	

na środku maski pojazdu. Nawet przy przyjęciu niższej wartości nominalnej prędkości niż określona w opinii biegłego powołanego dla potrzeb postępowania zapis z pliku ch11_ (...) pomiędzy godz. 6:54:23 a 6:54:32 (wg zegara kamery) dowodzie, że uderzenie pojazdu prowadzonego przez oskarżonego w idącą (wyprostowaną) pokrzywdzoną nastąpiło przodem pojazdu. Sąd Rejonowy przyjął, że takie uderzenie jest nie tylko zauważalne dla kierującego pojazdem ale i odczuwalne i analizując wspomniany zapis z takim twierdzeniem nie sposób się nie zgodzić.

Niedopuszczalnym bo oczywiście dowolnym jest natomiast przyjęcie w opinii prywatnej możliwego widoku otoczenia ze strony kierowcy, znajdującego się na kartach 418-419 opinii. Należy zaznaczyć, że w początkowym momencie uderzenia pokrzywdzona jest „pchana” przez

przemieszczający się samochód, przemieszczała się po pokrywie silnika od środka ku prawej stronie. Analiza zapisu monitoringu jest w tym względzie jednoznaczna. Przez czas bezpośrednio poprzedzający uderzenie i po potrąceniu – po pierwszym uderzeniu pojazdu w pokrzywdzoną – pokrzywdzona znajdowała się w bezpośrednim polu widzenia kierowcy (przed prawą częścią przodu pojazdu), a wskutek naturalnego wychylenia ciała po uderzeniu w lewy bok tułowia (okolice brzucha/biodra) przez chwilę była bardziej widoczna niż wcześniej bowiem została nieco uniesiona ku górze a nadal znajdowała się w pozycji pionowej. Dopiero po tej fazie, opadając uderzyła lewym łokciem w pokrywę silnika, upadła na tę pokrywę, a następnie zsunęła się po niej od miejsca upadku ku prawemu bokowi samochodu. Opinia prywatna w sposób dowolny przyjmuje, że w momencie

		uderzenia wieniec kierownicy był przekreślony o ponad 90 stopni.	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Apelacja Prokuratora - zarzut 1.</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez uznanie, iż oskarżony nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w sytuacji w której ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym oskarżony naruszył w sposób umyślny, który to błąd miał wpływ na treść orzeczenia poprzez niesłuszne zastosowanie względem oskarżonego środka probacyjnego w postaci warunkowego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>W ocenie Sądu nie można wnioskować z faktu nieobserwowania drogi w należyty sposób umyślności naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Takie rozumowanie prowadzi do wykładni ad absurdum.</p> <p>Właściwie w żadnej sprawie dotyczącej wypadku drogowego nie można by przyjąć nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa. Nie należy domniemywać zamiaru bezpośredniego w postaci świadomego nieobserwowania drogi i tym samym celowego potrącenia pieszej. Takie domniemanie czyniłoby koniecznym rozpatrywanie sprawy z punktu widzenia naruszenia innych norm prawnych.</p>			

Jednocześnie bark jest tu i przesłanek do ustalenia zamiaru ewentualnego. Sam fakt nieobserwowania drogi w należyty sposób nie jest równoznaczny z godzeniem się na naruszenie zasad z art. 3 prawa ruchu drogowego skutkującego potrąceniem osoby obecności której na torze ruchu pojazdu kierujący nie dostrzega. Może on przecież wynikać choćby z nieuświadomionej nieuwagi, zagapienia się, roztargnienia. Wnioskowanie, że oskarżony nie widział pieszej bo prowadził pojazd z uświadomioną nieostrożnością oraz przewidując możliwość naruszenia zasady ostrożności na to się godził jest niczym innym jak domniemaniem okoliczności faktycznych niekorzystnych dla oskarżonego tj. domniemaniem jego winy, na co w postępowaniu karnym nie ma miejsca. Sąd przy dokonywaniu ustaleń w postępowaniu o wypadek drogowym

ocenia charakter
zawinienia i stopień
naruszenia reguł
ostrożności.

W sprawie ma
znaczenie to, że
do zdarzenie doszło
blisko miejsca
zamieszkania
oskarżonego, na
drodze pokonywanej
przez niego po
wielokroć, w
obszarze gdzie od
lat nie zmieniano
organizacji ruchu.
Ma znaczenie także
czas i miejsce
zaistnienia
zdarzenia (rejon
galerii handlowej
przed godz. 7.00 w
niedzielę).

Wszystkie one –
współ z
niebudzącym
wątpliwości zapisem
z monitoringu oraz
treścią wyjaśnień
oskarżonego oraz
zeznań
pokrzywdzonej
dawały podstawy do
przyjęcia wyłącznie
nieumyślnej postaci
naruszenia zasady
ostrożności.

Oskarżony
realizował kolejne
czynności związane
z prowadzeniem
pojazdu
mechanicznie w
warunkach, w
których błędnie
zakładał, że nie
spotka nikogo tak
wcześnie i w takim

miejscu na swej drodze.

Już poza argumentacją oskarżyciela należy wskazać, że wbrew temu co oskarżyciel zarzucał oskarżonemu i co ustalił sąd pierwszej instancji – w ocenie Sądu Okręgowego w sprawie należało przypisać oskarżonemu naruszenie zasady niezachowania szczególnej ostrożności i to z dwóch powodów. Oskarżony wjeżdżając z drogi gruntowej na drogę twardą włączył się do ruchu – art. 17 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. „Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 110 ze zm. – dalej jako p.r.d.), a będąc już na jezdni drogi twardej zmienił kierunek jazdy skręcając w lewo – art. 22 ust. 1 p.r.d. Biorąc jednak pod uwagę wspomniany już fakt, że do zdarzenia doszło w bliskiej odległości od miejsca zamieszkania oskarżonego, w miejscu które

<p>doskonale znał sama ta okoliczność – związane wyłącznie z osądem prawną – nie ma znaczenia dla ustalenia postaci winy naruszenia zasad bezpieczeństwa – zwłaszcza nie uzasadnia przyjęcia umyślności naruszenia zasady szczególnej ostrożności, tak jak i nie uzasadnia tezy o umyślnym naruszeniu zasady ostrożności.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana wyroku poprzez przyjęcie w opisie czynu naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym w sposób umyślny.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek nie może zostać uwzględniony z przyczyn omówionych w polu „Zwięźle o powodach uznania zarzutu za (...) niezasadny” sekcji 3.1.</p>		

<p>3.2.</p>	<p>Apelacja Prokuratora - zarzut 2.</p> <p>Rażącą niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności poprzez orzeczenie warunkowego zawieszenia jej wykonania, w sytuacji w której prawidłowa ocena okoliczności dotyczących jej wymiaru uzasadnia orzeczenie kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Sąd meriti prawidłowo ustalił stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu oraz prawidłowo skonstruował katalogi okoliczności łagodzących i obciążających mających znaczenie przy ocenie orzeczonej kary.</p> <p>Uwzględniając to, że skarżący nie</p>			

kwestionuje wymiaru kary (8 m-cy pozbawienia wolności), nie zarzuca sądowi uchybienia przesłance formalnej (brak niezatartych skazań na karę pozbawienia wolności i nie dowodzi bezzasadności ustalenia, że cele kary wobec oskarżonego zostaną osiągnięte pomimo warunkowego zawieszenia wykonania kary, w szczególności oskarżony nie popełni ponownie przestępstwa) apelacja jest niezrozumiała. Skarżący w uzasadnieniu powołuje się na względy społeczne, nagminność oraz ogólnie osobowość oskarżonego, które w jego przekonaniu mają sprzeciwiać się zastosowaniu warunkowego zawieszenia wykonania kary. Niestety prokurator nie przybliżył w apelacji tych cech osobowości oskarżonego, które w jego ocenie pozostają w opozycji do ustalenia pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Podobnie oskarżyciel nie uzasadnił twierdzenia o nagminności „tego rodzaju zdarzeń”. Nie wiadomo czy chodzi skarżącemu o naruszenie konkretnej zasady bezpieczeństwa, skutki potrącenia, miejsce zdarzenia czy może zbiegnięcie z miejsca zdarzenia. Co zaś tyczy się powołania argumentu „względów społecznych” trzeba przypomnieć, że od 22 lat przepisy stanowiące instytucję warunkowego zawieszenia wykonania kary pomijają „wzgląd na społeczne oddziaływanie kary”, który w ujęciu art. 73§2 k.k. z 1969 r. mógł samodzielnie (przy spełnieniu pozostałych przesłanek) uzasadniać niezastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary.

W ocenie Sądu Okręgowego kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w niniejszej sprawie wystarczy dla osiągnięcia jej celów,

a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. P. O. (1) jest osobą do tej pory niekaraną, o dobrej opinii środowiskowej, co wyraża się też pełnieniem funkcji publicznej, przeprosił pokrzywdzoną i w toku procesu był otwarty na pojednanie. Jego wiek, niekaralność i funkcja prezydenta miasta, będąca dlań źródłem utrzymania, wespół z ustabilizowanym trybem życia oczywiście uzasadniają ustalenie, że mimo niewykonania kary będzie on przestrzegał porządku prawnego.

W ocenie Sądu, pełnieniem funkcji publicznej przez oskarżonego, prokurator usiłuje uzasadnić konieczność surowszego potraktowania oskarżonego. Sąd nie neguje celności argumentacji ukarania dla przykładu osób publicznych dopuszczających się przestępstw – tyle że z zastrzeżeniem, że dotyczy to skazania

za przestępstwa popełnione w związku z pełnioną funkcją. Sąd uznaje przy tym za niedopuszczalne surowsze ukaranie oskarżonego z uwagi na pierwotne zakończenie sprawy w postępowaniu mandatowym.

Nieprawidłowości policji nie mogą uzasadniać surowszej odpowiedzialności oskarżonego.

Oskarżonemu przypisano spowodowanie wypadku komunikacyjnego skutkującego średnimi obrażeniami ciała i to w następstwie nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa.

Oczywiście zbiegnięcie z miejsca zdarzenia jest – zgodnie zresztą z wolą ustawodawcy – ustawową okolicznością obciążającą, mającą wpływ na wymiar kary. Ale nie można tu stosować analogii do sprawców powodujących wypadki komunikacyjne w stanie nietrzeźwości lub/i będących pod wpływem środków odurzających czy

<p>substancji psychotropowych. Gdyby taka korelacja zachodziła miałyby wyraz w brzemieniu art. 178a§4 k.k., który wśród okoliczności istotnie ograniczających dopuszczalność stosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności nie wymienia zbiegnięcia z miejsca zdarzenia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana poprzez wymierzenie kary 8 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek nie może zostać uwzględniony z przyczyn podanych w rubryce: „Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny” sekcji 3.2.</p>		

<p>3-3.</p>	<p>Apelacja obrońcy Ł. K. – zarzuty 1.a i 1.e</p> <p>Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie:</p> <p>a) art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez bezzasadną odmowę wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tej części, w której wskazał on, że nie zauważył pokrzywdzonej i nie zorientował się o jej potrąceniu (k. 122-124 i k. 297-297v.), pomimo braku dowodów przeciwnych podważających tak prezentowaną przez niego wersję zdarzenia,</p> <p>b) art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie wyjaśnień oskarżonego złożonych na rozprawie głównej w dniu 27 lutego 2020 roku (k. 297-297v.) w zakresie w jakim wyjaśnił on z jakiego powodu otrzymał mandat karny w kwocie 100,00 zł, a mianowicie że było to spowodowane przekroczeniem linii parkowania na jednym z parkingów na terenie (...),</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
-------------	---	---	--

	<p>co świadczy o znikomym wręcz stopniu tego wykroczenia, a wobec faktu, że innych wykroczeń dotyczących oskarżonego nie ujawniono, brak było podstaw do przyjęcia, że wypadek, do którego doszło w tej sprawie, nie był wydarzeniem incydentalnym w życiu oskarżonego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Wbrew twierdzeniom obrońcy, Sąd I instancji nie tyle zakwestionował wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w zakresie niezaobserwowania pieszej poruszającej się po drodze, co dokonał tego w zakresie twierdzeń oskarżonego, że nie zaobserwował faktu potrącenia pokrzywdzonej. Sąd uczynił to respektując zasady prawidłowego rozumowania w oparciu o ocenione z postanowieniem granic swobodnej oceny</p>			

zgromadzonych w sprawie dowodów, a jedynie w wypadku wykazania zupełnie nielogicznego i sprzecznego z dowodami toku rozumowania, możliwe jest wzruszenie takiego wyводу. W ocenie Sądu odwoławczego obrońca wdał się tu jedynie w polemikę z prawidłową oceną dokonaną przez Sąd I instancji, albowiem kwestionuje tę ocenę wyłącznie poprzez żądanie uznania za wiarygodne słów oskarżonego przy pominięciu obiektywnych dowodów zgromadzonych w sprawie i dokonanych przez Sąd Rejonowy na ich podstawie prawidłowego wyvodu logicznego co do okoliczności przestępstwa. To stanowi o wyłącznie subiektywnym przekonaniu obrony, że jedyną właściwą wersją wydarzeń jest ta przedstawiona przez oskarżonego. Warto przy tym zaznaczyć, że oskarżony najpierw twierdził (k. 23 i przesłuchanie asp. A. G. k. 177v), że jest jedynym użytkownikiem pojazdu, dlatego też

to on na wezwanie policji stawiał się do (...) lecz już na k. 123 zaznacza, że żona nie mogła udać się na wezwanie, dlatego on w jej zastępstwie stawiał się celem wyjaśnienia zawiadomienia i dopiero po weryfikacji w kalendarzu miał stwierdzić, że w dniu zdarzenia to on prowadził pojazd. Ta nieścisłość wyraźnie wskazuje, że należy z dużą ostrożnością podchodzić do wyjaśnień oskarżonego, a tym samym do oceny ich wiarygodności.

W zakresie zaś drugiego omawianego zarzutu należy przypomnieć, że Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia nie przewiduje ujemnej przesłanki procesowej w zakresie znikomości stopnia społecznej szkodliwości czynu. Trudno zatem winić Sąd Rejonowy, że przyjął, iż wypadek będący przedmiotem osądu w niniejszej sprawie nie jest incydentalnym naruszeniem przepisów prawa o ruchu drogowym w

życiu oskarżonego. Poza tym, jak sam oskarżony wskazał w toku przesłuchania (k. 123) był karany za przekroczenie prędkości w 2015 r. (choć podczas odpowiadania na pytania w Sądzie stwierdził, że mandat karny wynikał jednak z wykonania manewru drogowego na podwójnej linii ciągłej). Trudno zatem mówić o pierwszym przekroczeniu zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Jednocześnie wspomniane wykroczenie w zakresie naruszenia przepisów ograniczających możliwość zatrzymania pojazdu miało miejsce ledwie 2 miesiące przed wypadkiem drogowym omawianym w niniejszej sprawie. Oskarżony uchybił przepisom tej samej ustawy – Prawa o ruchu drogowym, choć w innym zakresie niż w przedmiotowej sprawie. Uznanie zatem tego za okoliczność obciążającą jest zrozumiałe – oczywiście wyłącznie

<p>w kontekście wymiaru kary. Podkreślić przy tym należy, że nie to miało zresztą wiodący wpływ na wymiar orzeczonej kary, zwłaszcza, że Sąd Rejonowy i podkreślił: „w realiach niniejszej sprawy (...), co do osoby oskarżonego, można pokusić się o pozytywne prognozowanie na przyszłość”, zatem uprzednia karalność za wykroczenie nie była kluczowa.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt 1. poprzez wyeliminowanie z opisu przypisanego oskarżonemu czynu znamienia polegającego na zbiegnięciu z miejsca zdarzenia, a z kwalifikacji prawnej tego czynu przepisu art. 178§1 k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski nie mogą zostać uwzględnione z przyczyn podniesionych przy</p>		

opisie powodów uznania zarzutów za niezasadne.		
3.4.	<p>Apelacja obrońcy Ł. K. – zarzut 1.b</p> <p>Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 193§1 k.p.c. (przyjęto k.p.k.) poprzez bezzasadne pominięcie opinii biegłego P. W. (1) (k. 202 - 218) w części obejmującej ostatnie zdanie wniosku zawartego w punkcie 6. tej opinii (k. 217-218), na skutek błędnego uznania, że w tej części opinia ta stanowi niedozwoloną przez biegłego i zastrzeżoną wyłącznie dla Sądu ocenę dowodów, a nadto poprzez przyjęcie, że ustalenie w sprawie faktu czy oskarżony mógł nie zauważyć pokrzywdzonej i nie zorientować się o jej potrąceniu nie wymaga wiadomości specjalnych i może zostać zastąpione wiedzą i doświadczeniem sędziowskim, którym de facto skład orzekający nie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

mógł dysponować, albowiem mowa tutaj o potrąceniu człowieka, a nie uderzeniu kamienia o karoserię samochodu;

***Apelacja obrońcy
M. P. - zarzuty 5.
i 3.***

Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść, tj.

- art. 193§1 k.p.k. a contrario w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2§2 k.p.k. poprzez uznanie, że oskarżony miał świadomość, że potrącił pokrzywdzoną albowiem „Uwzględniając zasady doświadczenia życiowego i logiki, w tym doświadczenia kierującego pojazdami, bardzo słyszalne we wnętrzu (samochodu - przyp. własny) jest już samo uderzenie niewielkiego kamienia w szybę lub karoserię pojazdu. Tym bardziej jest słyszalny jest

kontakt z
obiektem
kilkaset razy
większym i
cięższym", w
sytuacji gdy
wbrew uznaniu
Sądu meriti
prawidłowa
ocena immisji
dźwiękowych
wywołanych
tymi
(porównywanymi)
zdarzeniami nie
może być
opierana na
„doświadczeniu
życiowym i
logice", ale na
prawach fizyki
(które dla oceny
tych zjawisk
wykorzystują
większą ilość
danych niż
masa jednego
ze stykających
się „obiektów"),
co stanowiło
zarazem wyraz
niedopuszczalnego
wypowiedzenia
się przez Sąd
meriti co do
okoliczności, do
których
stwierdzenia
wymagane są
wiadomości
specjalne;

- art. 7 k.p.k. w
zw. z art. 4
k.p.k. w zw. z
art. 16§2 k.p.k.
w zw. z art. 6
k.p.k. w zw. z
art. 201 k.p.k. w
zw. z art. 424§1

ust. 1 k.p.k.
polegającą na
nieobiektywnej
ocenie opinii
biegłego z
zakresu badań
przyczyn
wypadków
drogowych P.
W. (1) i
procesowej
eliminacji
zawartego w
niej wniosku, że
„na podstawie
materiałów akt
sprawy nie
można
stwierdzić w
sposób
jednoznaczny,
czy kierujący
samochodem(...)(..)
mógł następnie
odczuć,
zorientować się
o najechaniu,
o potrąceniu
pieszej (..)“ co
- jak się wydaje
- spowodowane
było
nieuzasadnionym
i
niepotwierdzonym
dowodami
przyjęciem
przez Sąd
meriti, że ta
część opinii
stanowiła
niedopuszczalną
wypowiedź
ocenną, a
jednocześnie -
wewnętrznie
sprzeczne z
takim
przyjęciem -
uznanie

wszystkich
wniosków tej
opinii za
logiczne,
zrozumiale i
wewnętrznie
spójne, co
spowodowało
oddalenie
wniosku o
odebranie od
biegłego ustnej
uzupełniającej
opinii, co
ponadto było
sprzeczne z
zasadą
lojalności
procesowej
(rzutując w
konsekwencji
na ograniczenie
prawa do
obrony
oskarżonego) ze
względu na
brak
zasygnalizowania
stronom
postępowania,
że ww. wniosek
z opinii
(wywołanej
jeszcze na
etapie
postępowania
przygotowawczego),
pomimo
wyraźnego
zaznaczenia w
nim, że jego
podstawą jest
analiza
materiałów
sprawy
potraktowany
zostanie jako
ocenny i

	„wyliminowany” z procesu;	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
W zakresie pierwszego omawianego zarzutu należy uznać, że nie jest on zasadny. Z całą stanowczością Sąd Rejonowy słusznie wskazał, że pkt 6. opinii biegłego dotyka sfery oceny wiarygodności dowodów i nie opiera się na wiadomościach specjalnych. Sam biegły przedstawiając swój wniosek odwołuje się nie do wiadomości specjalnych a do oceny zachowania oskarżonego, czego czynić mu nie wolno. Należy to do istoty zdarzenia podlegającej osądowi Sądu. Wypowiedź biegłego ma charakter jednoznacznie ocenny i wkracza w sferę badania zachowania oskarżonego przez Sąd. Ocena zaś dokonywana przez Sąd, co odnosi się także do drugiego omawianego		

zarzutu, jest w pełni dopuszczalna i prawidłowa. Reguły logicznego rozumowania, wnioskowania oraz kierowania się w ustaleniu faktów także zasadami doświadczenia życiowego wyraźnie wskazują, że uderzenie pojazdem, nawet przy jego niewielkiej prędkości w dorosłego człowieka, wywołuje efekt dźwiękowy, którego nie sposób pominąć. Na dodatek karoseria pojazdów, zwłaszcza z przodu konstruowana jest z założeniem minimalizacji negatywnych skutków uderzenia, zatem skonstruowana jest z materiałów lekkich, w które uderzenie jest słyszalne. Najechanie na osobę o posturze pokrzywdzonej oczywiście skutkowało efektem dźwiękowym do stwierdzenia czego nie są potrzebne wiadomości specjalne, zwłaszcza, że Sąd dysponuje – zupełnie wyjątkowym dla tej sprawy – materiałem dowodowym w postaci zapisu wideo

zdarzenia. Na materiale tym widać, że po podjętej przez pokrzywioną, nieudanej próbie uskoczenia sprzed pojazdu, przód pojazdu wykonującego skręt w lewo a prowadzonego przez oskarżonego uderza w lewy bok tułowia pokrzywionej po czym dochodzi do kontaktu łokcia lewej ręki pokrzywdzonej z maską (pokrywą silnika) samochodu. Widać także, że w czasie przemieszczania się pokrzywdzonej po pokrywie silnika (od jej centralnej części ku prawej stronie) górne części ciała pokrzywdzonej, jej głowa, nie tylko przemieszczają się po płaszczyźnie pokrywy ale i w początkowym stadium jej głowa jest wyraźnie powyżej podszybia samochodu.

Omawiane w niniejszym punkcie zarzuty z apelacji M. P. odnoszą się do obrazu art. 201 k.p.k. która wg skarżącego miał polegać na uznaniu za wiarygodną opinię P. W. w sytuacji gdy cechuje ją

rzekoma niejasność, niepełność i wewnętrzna sprzeczność. Co więcej, obrona mogła wykazywać podczas postępowania pierwszoinstancyjnego chociażby powołane w zarzucie (w jej mniemaniu) niejasności w opinii, jednak tego nie uczyniła. Warto też zaznaczyć, że Sąd nie jest zobligowany w toku rozpoznania sprawy do „dawania sygnału” stronom postępowania odnośnie zamierzeń należących do sfery ocen przeprowadzonych dowodów, bowiem dopiero na etapie wyrokowania dokonuje ostatecznej ich oceny.

Wniosek

1. Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt 1. poprzez wyeliminowanie z przypisanego oskarżonemu czynu znamienia polegającego na zbiegnięciu z miejsca zdarzenia, a z kwalifikacji prawnej tego czynu przepisu art. 178§1 k.k.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>2. Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania lub zmiana wyroku jak w pkt. 1.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wnioski nie mogą zostać uwzględnione z przyczyn podniesionych przy opisie powodów uznania zarzutów za niezasadne.</p>			
<p>3.5.</p>	<p>Apelacja obrońcy M. P. – zarzut 1.</p> <ul style="list-style-type: none"> • obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. wyrażającą się dowolnym przyjęciem, że plan sytuacyjny z miejsca zdarzenia, wraz z odwzorowanym w nim symbolem X, który został przyjęty w opinii biegłego z zakresu badań 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

przyczyn wypadków drogowych P. W. (1) za miejsce kolizji jest miarodajny (i mógł stanowić podstawę do rozliczenia czasowo - przestrzennego wypadku), w sytuacji gdy umiejscowienie pokrzywdzonej w chwili potrącenia, które zostało utrwalone przez kamery nr 8 i 9 wskazuje w sposób jednoznaczny, że nie znajdowała się ona w tym miejscu;

***Apelacja obrońcy
Ł. K. – zarzut 1.c,***

- obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 201 k.p.k. poprzez bezkrytyczne i dowolne przyjęcie jako podstawy dokonywanych w sprawie ustaleń faktycznych opinii biegłego

P. W. (1)
(k. 202-218)
w jej części
obliczeniowej,
w sytuacji gdy
ustalenia tej
opinii co do
miejsca, w
którym miało
dojść do
kontaktu
pokrzywdzonej
z oskarżonym,
a dalej co
do drogi, jaką
przed
potrąceniem
pokrzywdzonej
przebył
oskarżony i
prędkości z jaką
się wówczas
poruszał są
nieprawidłowe z
tego względu,
że podstawę
ich dokonania
stanowił
policyjny Szkic
Sytuacyjny
Miejsca
Zdarzenia, na
którym
symbolem (...)
w kolorze
niebieskim
oznaczono
wskazane przez
pokrzywdzoną
miejsce, w
którym miała
ona zostać
potrącona,
podczas gdy
konfrontacja
tego Szkicu
w powyższym
zakresie i
oświadczenia
pokrzywdzonej

z zapisem z monitoringu kamery numer 8 (według nazewnictwa plików na płycie CD - k. 32, numer 18) z godziny 06:54:31 wskazuje, że w momencie potrącenia piesza znajdowała się za drugim filarem budynku (...) (licząc z kierunku pieszej) i nie była widoczna, a gdyby do zderzenia faktycznie doszło w miejscu oznaczonym symbolem (...) to wówczas moment kontaktu pokrzywdzonej i oskarżonego byłby w pełni widoczny i zarejestrowany przez ww. kamerę w miejscu pomiędzy filarem drugim i trzecim budynku (...) licząc z tego samego kierunku, a co miało wpływ na wszystkie obliczenia

	<p>zawarte w opinii P. W. (1), które są błędne bowiem oparte na wadliwie sporządzonym przez Policję Planie Sytuacyjnym Miejsca Zdarzenia;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Podniesione kwestie nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia. Mechanizm zdarzenia sprowadzał się bowiem do potrącenia pieszej przez kierującego pojazdem, który nie zachowując środków ostrożności i wbrew zasadom bezpieczeństwa w ruchu drogowym, nie obserwował przedpola jazdy co skutkowało niedostrzeżeniem przez niego pokrzywdzonej i niepodjęciem jakichkolwiek manewrów obronnych. Należy przy tym wskazać, że opinia biegłego w zakresie umiejscowienia zdarzenia ma</p>			

charakter wtórny (oparta jest na materiale osobowym), a rzeczywiste miejsce potrącenia można zidentyfikować w sposób wystarczający dla ustalenia istotnych okoliczności w oparciu o zapis wideo, który w ocenie Sądu Odwoławczego może stanowić podstawę dla dokonania w sprawie koniecznych ustaleń.

Wspomniany zapis (ściśle dotyczy to obu plików wideo o nazwach (...) oraz (...) z k. 32) co do miejsca, przyczyn i przebiegu zdarzenia nawet z pominięciem wiadomości specjalnych. Stąd też jeśli hipotetycznie przyjąć zasadności argumentów obrony odnośnie do opinii biegłego wywodzonych z tylko z wadliwości szkicu nie zaś toku rozumowania biegłego, i zważywszy rzeczywiste miejsce zdarzenia ustalone w oparciu o zapis wideo stwierdzić trzeba, że odwołanie się do szkicu w opinii nie miało wpływu treść zaskarżonego wyroku. Dodać

należy, że na rzetelność ustaleń biegłego w dowodowej opinii nie wpływa oparcie się na nieprawidłowym szkicu sytuacyjnym, albowiem pozostałe ustalenia są prawidłowe. Sąd nie dopatrył się „luk” w rozumowaniu czy przyjętej metodologii badawczej, a niewielkie odstępstwa czy odrębności pomiędzy opinią sądową a prywatną złożoną do akt (niezależnie od jej oceny) nie uprawniają do twierdzeń o niemożności dokonywania ustaleń w oparciu o opinię biegłego (...).

Wniosek

6. Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt 1. poprzez wyeliminowanie z przypisanego oskarżonemu czynu znamienia polegającego na zbiegnięciu z miejsca zdarzenia, a z kwalifikacji prawnej tego czynu przepisu art. 178§1 k.k.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>7. Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania lub zmiana wyroku jak w pkt. 1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski nie mogą zostać uwzględnione z przyczyn podniesionych w opisie powodów uznania zarzutów za częściowo zasadne. Wskazane uchybienie (oparcie się na szkicu nieodzwierciedlającym dokładnie miejsca potrącenia) nie spowodowało konieczności zmiany bądź uchylenia wyroku.</p>		
<p>3.6.</p>	<p>Apelacja obrońcy Ł. K. – zarzut 1.d.</p> <p>Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 193 §1 k.p.k. poprzez pominięcie opinii biegłego P. W. (1) (k. 202-218) w części obejmującej „Analizę zachowania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>się na drodze uczestników zdarzenia" (k. 214), w zakresie wyników zawartych na stronach 14. i 15. (k. 215-216), a z których wynika, że w świetle zebranych w sprawie dowodów nie można w sposób jednoznaczny stwierdzić czy oskarżony mógł odczuć, zorientować się o najechaniu, o potrąceniu pieszej i nie można udzielić odpowiedzi, dlaczego po zaistnieniu wypadku nie zatrzymał się on kierowanym pojazdem i nie udzielił pomocy pokrzywdzonej, podczas gdy Sąd Rejonowy wyraźnie wskazał, że pominął ten dowód (opinię) jedynie w zakresie ostatniego zdania z punktu 6. jej wniosków (k. 218), w pozostałym zakresie przyjmując ten dowód jako w pełni wartościowy.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut ten stanowi powielenie zarzutu z apelacji obrońcy, znajdującego się w</p>			

<p>pkt 1.a apelacji, a odnoszącego się do oceny wiarygodności opinii biegłego. Sąd argumentację w tym zakresie przedstawił w sekcji 3.3. Nie zmienia jej fakt odwołania się przez obrońcę do analizy poczynionej przez biegłego na str. 14. i 15. opinii. Stąd też Sąd rozważając już ten zarzut powyżej nie będzie go opisywał w tym miejscu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt 1. poprzez wyeliminowanie z przypisanego oskarżonemu czynu znamienia polegającego na zbiegnięciu z miejsca zdarzenia, a z kwalifikacji prawnej tego czynu przepisu art. 178§1 k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek nie mógł być uwzględniony z przyczyn podniesionych przy opisie powodów uznania zarzutu za</p>		

niezasadny (sekcja 3.6 ale i sekcje 3.1-3.5).		
3.7.	<p>Apelacja obrońcy M. P. – zarzut pkt. 4.</p> <p>Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść, tj. art. 7 k.p.k. a w konsekwencji art. 5§2 k.p.k. poprzez uznanie, że oskarżony miał świadomość, że potracił pokrzywdzoną, pomimo jednoczesnego braku przyjęcia w ustaleniach faktycznych, że:</p> <p>a) siedząc wewnątrz samochodu dostrzegł, bądź usłyszał odgłos związany z potrąceniem pokrzywdzonej,</p> <p>b) potem zaś dostrzegł - w lusterkach wstecznych - pokrzywdzoną, która (po potrąceniu) leżała na jezdni, i tym zakresie - w części uzasadnienia poświęconej ocenie wiarygodności depozycji procesowych oskarżonego - niekategoryczne wypowiedzenie się</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

przez Sąd meriti co do każdej z tych okoliczności, tj.:

aa. „Prawdopodobne jest również to, że podczas potrącenia pieszej mogły być słyszalne dla kierującego odgłosy tego uderzenia”;

bb. „Bezpośrednio po wypadku piesza leżała na jezdni w pobliżu prawej wschodniej jej krawędzi i powinna być widoczna w lusterkach wstecznych samochodu”;

co dowodzi, zdaniem skarżącego, naruszenia zasady in dubio pro reo.

***Apelacja obrońcy
L. K. – pkt. 1,f***

Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 k.p.k. i art. 5§2 k.p.k. poprzez niepowzięcie przez Sąd Rejonowy wątpliwości co do tego, czy oskarżony mógł nie zauważyć pokrzywdzonej i nie zorientować się o jej potrąceniu, a w zamian tego kategoryczne przyjęcie, że oskarżony miał świadomość, że

	<p>potrafił pokrzywdzoną i zbiegł z miejsca zdarzenia, a w konsekwencji niewzięcie pod uwagę jawiących się na tle zebranego w sprawie materiału dowodowego wątpliwości dotyczących powyższej kwestii i zaniechanie ich rozstrzygnięcia na niekorzyść oskarżonego;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Co do drugiego z zarzutów, to pomijając błędne jego sformułowanie [„(...) zaniechanie ich (wątpliwości – przyp. Sądu) rozstrzygnięcia na niekorzyść oskarżonego”], należy podkreślić, że nie doszło tutaj do zaistnienia „wątpliwości” w rozumieniu art. 5§2 k.p.k. Z podobną sytuacją mamy do czynienia w przypadku pierwszego z zarzutów, a warto przy tym dodać na marginesie, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego</p>			

przyjmuje się niedopuszczalność łączenia zarzutów naruszenia art. 7 k.p.k. z art. 5§2 k.p.k. W omawianym przepisie chodzi bowiem o wątpliwości, które nie tylko obiektywnie istnieją, ale pozostają też nieusuwalne za pomocą zgromadzonych dowodów bądź reguł prawidłowego wnioskowania. Sąd I instancji w sposób zgodny z regułami doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego rozumowania przyjął, że oskarżony dostrzegł potrącenie pieszej z uwagi na ustalenie, że uderzenie pojazdu w pieszą jest słyszalne dla kierującego pojazdem. Kwestia niekategoryczności stwierdzeń podnoszona przez jednego z obrońców wynika jedynie ze stylistyki, gdy Sąd I instancji opisując sytuację, posługuje się zwrotami opisowymi. Nie wpływa to jednak na kategoryczność twierdzeń Sądu w zakresie ustaleń spostrzeżenia potrącenia pokrzywdzonej

<p>przez oskarżonego. Należy też podkreślić, że z uwagi na relatywnie niewielką prędkość pojazdu, nie doszło do wyłącznie przewrócenia pokrzywdzonej czy też odrzucenia jej siłą rozpędu od razu po uderzeniu, lecz do uderzenia skutkującego jej upadku na pokrywę silnika oraz przemieszczania się po niej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt 1. poprzez wyeliminowanie z przypisanego oskarżonemu czynu znamienia polegającego na zbiegnięciu z miejsca zdarzenia, a z kwalifikacji prawnej tego czynu przepisu art. 178§1 k.k.</p> <p>2. Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania lub zmiana wyroku jak w pkt. 1.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>		

zasadny albo niezasadny.			
Wnioski nie mogą zostać uwzględnione z przyczyn podniesionych przy opisie powodów uznania zarzutów za niezasadne.			
3.8.	<p>Apelacja obrońcy Ł. K. – zarzut 2.</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający na:</p> <ul style="list-style-type: none"> • przyjęciu, że z zapisów monitoringu wynika, że bezpośrednio przed wypadkiem piesza mogła być zaskoczona nagłym wyjazdem na drogę, z nawierzchni szutrowej, samochodu T. (...), w sytuacji gdy analiza nagrania z kamery numer 9 (według nazwy pliku na płycie CD - k. 32, numer 11), że bezpośrednio przed 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

potrąceniem
pokrzywdzona
kilka razy
spoglądała w
kierunku
nadjeżdżającego
pojazdu, który
widziała, a
okoliczność tę
potwierdziła
nadto w swoich
zeznaniach (k.
28 i k. 297v),

- przyjęciu, że w
miejscu
zdarzenia ruch
pieszych był
dozwolony, a
przy drodze nie
było
wyznaczonych
chodników dla
pieszych, w
sytuacji gdy z
zapisu kamery
monitoringu nr
9 (według pliku
CD - k.
32, numer 11)
wynika, że
miejsce w
którym doszło
do zdarzenia
nie stanowiło
ciągu pieszo-
- jezdnego,
a wyłącznie
jezdnię (białe
znaki poziome
na drodze
dotyczące
kierunku
ruchu), a ciągi
piesze zostały
odróżnione
innym kolorem
kostki
(zbliżonym do
wiśniowego), na

skutek którego to błędnego ustalenia Sąd uchylił się od oceny postępowania pokrzywdzonej przez przyzmat zasad ruchu drogowego dotyczących przechodzenia pieszych przez jezdnię, wyrażonych w art. 13 ustawy Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.1997.98.602 t.j. Dz.U.2020.110),

- pominięciu przy wymiarze kary okoliczności dotyczących cech oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu wskazanych w przepisie art. 115 §2 k.k. w odniesieniu do okoliczności rozpoznawanej sprawy, które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku w zakresie rodzaju wymierzonej oskarżonemu kary;

Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny	
<p>Pierwszy punkt zarzutu nie jest zasadny bowiem pokrzywdzona faktycznie miała prawo być zaskoczona ruchem pojazdu. Fakt, że pokrzywdzona podjęła próbę odskoczenia czy też ucieczki przed nadjeżdżającego pojazdu nie znaczy że pojazd tego wcześniej nie widziała. Trzeba zaznaczyć, że w miejscu zdarzenia układ komunikacyjny był złożony a przy tym nie był w jakikolwiek sposób regulowany znakami drogowymi.</p> <p>Stwarzał możliwość jazdy w różne strony. Sam fakt zaobserwowania przez pokrzywioną pojazdu nie wykluczał zatem zaskoczenia nagłym wjechaniem na nią tego pojazdu jeśli nie dostrzegła ona skrętu pojazdu w lewo czego mogła nie dostrzeż gdyż miało to miejsce za nią. Ponadto, oskarżony manewr skrętu w lewo – ku drodze dojazdowej do parkingu galerii</p>	

handlowej zaczął wykonywać bezpośrednio przez uderzeniem, a wcześniej jechał od ul. (...) ku ul. (...) II. Twierdzenie, że pokrzywdzona nie mogła być zaskoczona tym, że kierujący pojazdem kontynuował ja po skręcie w lewo, w drogę dojazdową do parkingu przy nieczynnej galerii handlowej (niedziela) i to w godzinach porannych w sytuacji gdy miał możliwość kontynuowania jazdy w innych kierunkach jest nie do przyjęcia. Trzeba przy tym podkreślić, że z nagrań wideo, na których utrwalono zdarzenie wynika jednoznacznie, że oskarżony mimo zmiany kierunku jazdy w lewo nie użył kierunkowskazu, aby zasygnalizować manewr skrętu, co tym bardziej miało prawo utwierdzić pokrzywdzoną, że nie będzie on kierował się w jej stronę a pojedzie na wprost ku ul. (...) II. Ewentualne włączenie świateł lewego kierunkowskazu byłoby widoczne na

nagraniu w okresie od godz. 6:54:30 do 6:54:33 (wg pliku ch11_ (...)) w postaci zapalenia się światła kierunkowskazów we wskazanym czasie co najmniej czterokrotnie). Nie ulega bowiem wątpliwości, że samochód był sprawny, a to oznacza m.in. to, że światła kierunkowskazów migają z równomierną częstotliwością 90 ± 30 cykli na minutę, czyli nie mniej niż 1 raz i nie więcej niż 2 razy na sekundę a średnio 3 razy na 2 s (poz. 3 pkt. 1 kolumny 15 tabeli z §2 załącznika nr 6 do rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 31 grudnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia (Dz.U. z 2003 r. Nr 32, poz. 262 ze zm.).

Kolejny zarzut również nie jest zasadny – niezależnie od przyjętych przez Sąd I instancji założeń (w zakresie czy w miejscu zdarzenia był ciąg jezdniowy czy pieszo-

jezdniowy) to i tak w perspektywie miejsca zdarzenia pokrzywdzona przechodziła przez jezdnię (drogi dojazdowej do parkingu). Spoczywał przez to na niej obowiązek zachowania szczególnej ostrożności, którego jednak dochowała. Kluczem jest tu bowiem to, że w warunkach w jakich doszło do zdarzenia pokrzywdzona była dla oskarżonego widoczna (brak jakichkolwiek przeszkód), szła w tym samym, niezmiennym kierunku od chwili gdy oskarżony mógł ją dostrzec, czyniła to przy tym powoli (na pewno nie wtargnęła pod pojazd). Co więcej to ona pierwsza i to z dużym wyprzedzeniem znalazła się na jezdni wobec czego to ona miała pierwszeństwo przejścia. Korzystała z jezdni nieprawidłowo (przechodząc po niej nie czyniła tego najkrótsza droga pomiędzy krawężnikami) ale to nie ma żadnego znaczenia skoro z treści wyjaśnień

<p>oskarżonego, które w tym zakresie uznano za wiarygodne wynika, że nie widział jej.</p> <p>W zakresie kary i oceny stopnia społecznej szkodliwości Sąd wypowiedział się poniżej.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt 1. poprzez wyeliminowanie z przypisanego oskarżonemu czynu znamienia polegającego na zbiegnięciu z miejsca zdarzenia, a z kwalifikacji prawnej tego czynu przepisu art. 178§1 k.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wnioski nie mogą zostać uwzględnione z przyczyn podniesionych przy opisie powodów uznania zarzutów za niezasadne.</p>			
<p>3.9.</p>	<p>Apelacja obrońcy M. P. – zarzuty z pkt. 2. i 6.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>	

<p>(2.) przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść, tj. art. 201 k.p.k. w zw. z art. 200§2 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. wyrażającą się dowolnym przyjęciem, że wywołana w sprawie opinia biegłego z zakresu badań przyczyn wypadków drogowych jest pełna i jasna a zarazem może stanowić podstawę dokonywania ustaleń faktycznych w sprawie, w sytuacji gdy:</p> <p>a) nie został w niej przedstawiony sposób ustalenia prędkości nagrania zapisów z monitoringu (kl./s - fps, tj. klatek na sekundę), która wpływała na:</p> <ul style="list-style-type: none">• wynik obliczenia parametrów ruchu uczestników zdarzenia (rozliczenie czasowo - przestrzenne wypadku), tj. prędkości, z którą poruszali się oskarżony i pokrzywdzona oraz	<p># niezasadny</p>
---	---------------------

- określenie dystansu przemierzonego w czasie przez te osoby,

które z kolei stanowiły podstawę dla wypowiedzenia się przez biegłego nt. możliwości, aby oskarżony podjął skuteczny manewr obronny,

b) został w niej dowolnie przyjęty moment olśnienia (oślepienia) oskarżonego, w skutek czego biegły - również dowolnie - uznał, że oskarżony (pomimo zaistnienia tej okoliczności) miał możliwość dokonania zmiany techniki jazdy w sposób umożliwiający uniknięcie wypadku.

(6.) Obraza przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, to art. 2§1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 2§2 k.p.k. w zw. z art. 366§1 k.p.k. w zw. z art. 424§1 pkt 1 k.p.k. wyrażającą się pominięciem w ustaleniach faktycznych sprawy zdarzenia o istotnym znaczeniu dla jej rozstrzygnięcia, tj. ustalenia in concreto

	<p>momentu olśnienia (oślepienia) oskarżonego i poprzestanie na powtórzeniu za biegłym z zakresu badań przyczyn wypadków drogowych P. W. (1), że oskarżony - pomimo zaistnienia tego okoliczności - miał możliwość dokonania zmiany techniki jazdy w sposób umożliwiający uniknięcie wypadku.</p>		
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W zakresie pierwszego zarzutu Sąd wypowiedział się już podczas rozprawy przy oddaleniu wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego z zakresu badań przyczyn wypadków drogowych P. W. (1), stąd też powtórzy tutaj tę argumentację. Nie można stwierdzić, aby opinia biegłego P. W. (1) nie precyzowała sposobu ustalenia prędkości pojazdu, a przy tym, by była opinią</p>			

niepełną, niejasną lub wewnętrznie sprzeczną, a więc, by zachodziły podstawy do żądania jej uzupełnienia bądź kwestionowania jej rzetelności i możliwości dokonywania wiążących ustaleń na jej podstawie. Kwestie poruszone w zarzucie zostały wyjaśnione w części opinii zatytułowanej „Określenie parametrów ruchu uczestników zdarzenia”, zaś kwestia przyjętej przez biegłego metody obliczeń oraz jego wpływu na ustalenia czasowo – przestrzenne dotyczące zdarzenia, choć ma znaczenie to nie może być przeceniana. Należy pamiętać – ponownie – że zdarzenie zostało utrwalone zapisem wideo, który z kolei nie tylko dostarcza wiadomości odnośnie do wzajemnego usytuowania pokrzywdzonej i pojazdu prowadzonego przez oskarżonego, unaocznia parametry ich ruchu, ale także wprost wskazuje, że zdarzenie zaistniało przy niskiej wartości prędkości i pojazdu

i pieszej, bez próby uniknięcia zdarzenia przez oskarżonego. W konsekwencji samo kateryczne oznaczenie prędkości samochodu oskarżonego pozostaje okoliczności o znaczeniu czysto teoretycznym – bo mającym znaczenie dla oceny skuteczności podjętych manewrów obronnych – ale tylko wówczas gdyby takowe zostały podjęte, lub gdyby skarżący podnosił w środku odwoławczym, że sąd dowolnie ustalił, że nie zostały podjęte. Sam zapis monitoringu uprawia przy tym ustalenie, nb zgodne z wyjaśnieniami oskarżonego, że żadne manewry obronne nie zostały przez P. O. podjęte.

Warunkiem sprostania obowiązkowi zachowania szczególnej ostrożności, który jest nałożony na uczestników ruchu w ustawie Prawo o ruchu drogowym, jest obserwacja sytuacji na drodze i dostosowywanie

jazdy do panujących na niej warunków. W przedmiotowej sprawie, nawet gdyby zjawisko olśniewania kierującego pojazdem spowodowało u oskarżonego nagle oślepienie, to i tak oskarżony miałby możliwości podjęcia manewrów obronnych – a jedynym w takiej sytuacji i to w realiach sprawy niezagrażającym bezpieczeństwu innych uczestnikom ruchu było natychmiastowe zatrzymanie pojazdu. Argumentacja skarżącego prowadzi do kuriozalnego wniosku, że olśniony oskarżony nie zrażając się brakiem możliwości postrzegania kontynuował jazdę. Do wypadku doszło przy tym, nie bezpośrednio po tym jak oskarżony wyjechał z zacięnionej ul. (...) w przedłużeniu ul. (...) (kiedy owo olśnienie mogło zaistnieć) ale co najmniej 3 sekundy później, przy czym przez ten czas usytuowanie prowadzonego przez niego pojazdu względem słońca

zmieniało się ale wyłącznie łagodnie (skręt w prawo, jazda ku ul. (...)) II i skręt w lewo). Jednocześnie przez ten czas nie zmieniło się natężenie światła i kąt padania promieni.

Konkludując najzupełniej słusznie Sąd Rejonowy przyjął w realiach sprawy, że nawet jeśli światło słoneczne powodowało jakieś trudności w postrzeganiu po tym jak oskarżony wyjechał z zacienionej ulicy to powyższe nie miało znaczenia dla ustalenia przyczyn zdarzenia zaistniałego co najmniej 3 s później. Trzeba przy tym jasno powiedzieć, że przyjęcie twierdzenia o zaistnieniu zjawiska olśnienia oskarżonego nie znajduje oparcia w sposobie i taktyce prowadzenia pojazdu przez oskarżonego.

Bowiem ten – uwzględniając cel podróży oskarżonego – oraz zapis ruchu samochodu (brak zmian prędkości, hamownia czy przyspieszania) nie

<p>dostrzegł niczego, co wymagałoby podjęcia takich manewrów – i tym razem nie chodzi tu o niedostrzeżenie pokrzywdzonej – a o rzekome olśnienie.</p>				
<p>Wniosek</p>				
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania lub zmiana poprzez wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu znamienia czynnościowego polegającego na zbiegnięciu z miejsca zdarzenia, zaś z kwalifikacji prawnej art. 178§1 k.k..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Wnioski nie mogą zostać uwzględnione z przyczyn podniesionych przy opisie powodów uznania zarzutów za niezasadne.</p>				
<p>3.10.</p>	<p>Apelacja obrońcy L. K.:</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>		

	<p>Rażąca niewspółmierność orzeczonej: kary pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby wynoszącym dwa lata; kary grzywny 200 stawek dziennych w wysokości jednej stawki dziennej w kwocie 50,00 zł i środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat.</p> <p>Apelacja obrońcy M. P. – w zakresie braku podstaw ustalenia nieznacznego stopnia społecznej szkodliwości.</p>	# niezasadny	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut niewspółmierności kary, dotyczący błędnego, zdaniem skarżącego, ustalenia przesłanek pozytywnych i negatywnych warunkujących wysokość</p>			

wymierzonej kary i środków karnych. Może być on zasadnie podnoszony wówczas, jeżeli kara mieszcząca się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób oczywisty zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, czyli - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (wyrok SN w sprawie II KRN 198/94 – OSNPP z 1995r., z. 6, poz. 18). Przy czym nie dotyczy to każdej ewentualnej różnicy co do wymiaru kary, lecz różnicy ocen tak istotnej, że w świetle wszystkich okoliczności popełnionego czynu oraz osoby sprawcy karę wymierzoną nazwać można byłoby – w potocznym rozumieniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, czyli nieakceptowalną.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego należy podzielić argumentację Sądu I

Instancji, w której to Sąd uwzględnił charakter naruszonego dobra prawidłowo rzetelnie komponując zbiory okoliczności obciążających i łagodzących. Sąd bierze przy tym pod uwagę dyrektywy wymiaru kary z art. 53 k.k. Choć, tak jak Sąd odwoławczy zaznaczył przy omawianiu zarzutów prokuratorskich, rozmiary wyrządzonej szkody, postać zamiaru i motywacja sprawcy nie kwalifikują zdarzenia jako czynu o wysokim stopniu społecznej szkodliwości, wymagającego orzeczenia surowej kary bezwzględnej pozbawienia wolności, to jednak stopień naruszenia, waga i rodzaj naruszonych reguł ostrożności i obowiązków, a także zachowanie po potrąceniu wskazują na konieczność odpowiednio surowego potraktowania oskarżonego wyrażającą się skazaniem. Stopień społecznej szkodliwości czynu jest wyższy niż nieznaczny, a biorąc

pod uwagę wszystkie okoliczności wymienione w art. 115§2 k.k. – na tyle istotny, aby wymierzyć karę w dolnych granicach zagrożenia ustawowego. W niniejszej sprawie, oskarżony swoim zachowaniem bez wątpienia wpłynął na bezpieczeństwo ruchu drogowego. Trzeba pamiętać, że poczynając od momentu kiedy P. O. wjechał z ul. (...) w przedłużenie ul. (...), aż po moment uderzenia jego pojazdu w pokrzywdzoną nie widział jej (to wynika z jego wyjaśnień, które uznano za wiarygodne). W oba te momenty dzieliły 3-4 s (6:54:27-6:54:31 wg zapisu z pliku ch11_ (...)) mimo że w tym czasie pomiędzy nią a jego pojazdem nie było żadnych przeszkód, a sama pokrzywdzona w chwili, gdy oskarżony wyjeżdżał z ul. (...) już szła po jezdni drogi, na której doszło do jej potrącenia. Wspomniany zapis został odtworzony w trakcie rozprawy głównej, a utrwalony nim sposób prowadzenia

podjazdu przez oskarżonego, obok zbiegnięcia z miejsca zdarzenia dowodzi słuszności decyzji Sądu Rejonowego nie tylko w zakresie oczywiście wyższego niż nieznaczny stopnia społecznej szkodliwości czynu ale i kar (pozbawienia wolności i subsydiarnej grzywny) ale i środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Oczywistym jest, że wspomniane wyżej zbiegnięcie z miejsca zdarzenia przez sprawcę wypadku jest istotną okolicznością, która musiała znaleźć odzwierciedlenie w wymiarze kary – i jak już Sąd zaznaczył ustosunkowując się do apelacji Prokuratora – w niniejszej sprawie tak się stało. Oskarżony po spowodowaniu wypadku nie zatrzymał się, nie zainteresował się losem pokrzywdzonej, nie udzielił jej pomocy, mimo że w pobliżu nie było innych osób – pozostawił ją samej sobie. Niewątpliwie

mógł mieć obawy związane z odpowiedzialnością karną i jej konsekwencjami dla postrzegania go przez wyborców, ale zbiegając z miejsca zdarzenia dowiódł, że własne dobra takie jak opinia, postrzeganie przez środowisko, wizerunek są dlań oczywiście ważniejsze niż zdrowie innych, zaufanie jaki został obdarzony przez wyborców oraz obowiązek respektowania obowiązków ustawowych (art. 44 p.r.d.).

Sam wypadek drogowy jako przestępstwo nieumyślne choć wymaga odpowiedniej reakcji prawnokarnej, nie jest aż tak surowo karane jak kwestia zbiegnięcia z miejsca zdarzenia. To właśnie zbiegnięcie wymaga przyjęcia znacznie surowszej odpowiedzialności, a więc też i kary. Należy przy tym pamiętać, że wobec oskarżonego orzeczono karę o charakterze wolnościowym, która – zakładając

przestrzeganie
porządku prawnego
– nie rodzi
dla oskarżonego
konsekwencji w
postaci konieczności
pobytu w zakładzie
karnym, a jedynymi
wymiernymi
dolegliwościami
pozostają
świadomość
możliwości
wykonania kary
pozbawienia
wolności, grzywna,
środek karny, środek
kompensacyjny i
konieczność
uiszczenia kosztów
w łącznej kwocie
23.608,04 zł, a więc
porównywalnej z
ledwie
dwukrotnością
dochodów
miesięcznych
oskarżonego brutto.

W ocenie Sądu
najdotkliwszym
następstwem
skazania jest
orzeczenie wobec
oskarżonego środka
karnego w postaci
zakazu prowadzenia
pojazdów
mechanicznych w
strefie ruchu
lądowego na okres
3 lat. Nie można
jednak stwierdzić,
aby jego zakres czy
wymiar przekraczał
stopień zawinienia
oskarżonego, a
zwłaszcza był
niewspółmierny do
okoliczności

popelnionego przestępstwa, a w szczególności naruszonych zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego. W ocenie Sądu Okręgowego okoliczność czynu nakazywały wyeliminowanie oskarżonego spośród grona uprawnionych do kierowania pojazdami mechanicznymi w ruchu drogowym na 3 lata. Oskarżony nie dostrzegł pieszej mimo dobrej widoczności (dzień), braku innych uczestników ruchu, braku jakichkolwiek przeszkód i niewielkiej prędkości z jaką prowadził pojazd, przy czym miał na to minimum 3 s (czas od wyjazdu z ul. (...) września w przedłużeniu ul. (...)). Co więcej, w tym czasie najpierw wykonał skręt w prawo (w przedłużeniu ul (...) – w kierunku ul. (...) II), następnie w lewo (w drogę dojazdową do parkingu galerii na której doszło do potrącenia), a w między czasie włączył się do ruchu (wjazd z drogi nieutwardzonej na drogę twardej).

Każdy z tych manewrów zgodnie z wolą ustawodawcy wymaga zachowania szczególnej ostrożności – tymczasem oskarżony zrobił to machinalnie, bezmyślnie, a poprzez to oczywiście niebezpiecznie – i to w stopniu nakazującym orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. Trzeba przy tym podkreślić, że ten sam ustawodawca, zastrzega obowiązek orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w wymiarze do roku wobec sprawcy wykroczenie z art. 93§1 k.w. Trudno więc uznać, by proponowany przez obronę wymiar środka mógł być uznany inaczej jak oczywiście niezasadnie łagodny.

Sąd Okręgowy stwierdza, że Sąd Rejonowy kształtując dolegliwość skazania i opierając ją na karze 8 m-cy pozbawienia

wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat, subsydiarnej grzywnie w wymiarze 200 stawek dziennych, środka karnym zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat oraz środka kompensacyjnym określonym kwotą 10.000 zł uczynił to w granicach zakreślonych ramami art. 53 k.k. Tak ukształtowania dolegliwość nie przekracza ustalonego stopnia winy, należyście odzwierciedla prawidłowo ustalony stopień społecznej szkodliwości przypisanego czynu, okoliczności jego popełnienia, w tym skutki, a jednocześnie jest w stanie spełnić cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego. Niewątpliwie też zrealizuje założenia ustawodawcy w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

<p>Dodać należy, że w ocenie Sądu Okręgowego odstąpienie od wymierzenia kary pozbawienia wolności w oparciu o art. 37a k.k. skutkowałoby oczywistą niewspółmiernością.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt 1. poprzez wyeliminowanie z przypisanego oskarżonemu czynu znamienia polegającego na zbiegnięciu z miejsca zdarzenia, a z kwalifikacji prawnej tego czynu przepisu art. 178§1 k.k. i warunkowe umorzenie postępowania na okres próby w wymiarze dowolnie określonym przez Sąd, uchylenie rozstrzygnięcia o grzywnie z pkt 2. wyroku, uchylenie rozstrzygnięcia dotyczącego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym przez okres 3 lat.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wnioski nie mogą zostać uwzględnione z przyczyn podniesionych przy opisie powodów uznania zarzutów za niezasadne.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	Nie ujawniono.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu Rejonowego w Sieradzu sygn. akt		

II K 1006/19 z 05
marca 2020 r.

Zwięźle o powodach
utrzymania w mocy

Zarzuty przedstawione przez oskarżyciela publicznego oraz obrońców nie mogły stanowić podstawy do zmiany lub uchylecia zaskarżonego orzeczenia. Zarówno sprawstwo, postać winy, opis czynu przypisanego, jak i jego kwalifikacja nie budzą wątpliwości. Żaden z podniesionych zarzutów z przyczyn omówionych wyżej nie mógł skutkować choćby zmianą zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy procedował z poszanowaniem reguł postępowania, dokonując ustaleń faktycznych miał na względzie ogół zebranych w sprawie dowodów, które ocenił swobodnie, nie uchybiając zasadom logiki oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego. Dokonując ustaleń faktycznych oparł się na wszystkich uznanych za wiarygodne

dowodach
wyciągając z nich
prawidłowe wnioski.

Fakt spowodowania
wypadku drogowego
nie był przez
oskarżonego
kwestionowany.

Zbiegnięcie
oskarżonego z
miejsca wypadku
zostało zaś
prawidłowo ustalone
w oparciu o przebieg
zdarzenia utrwalony
nagraniami wideo
oraz zasady logiki
oraz wskazania
wiedzy i
doświadczenia
życiowego. Świadczy
o tym zarówno
moment uderzenia,
który musiał być dla
kierującego
słyszalny, jak i
sposób uderzenia
(pokrzywdzona idąc,
będąc w pozycji
stojącej, została
uderzona porodem
pojazdu w lewy bok
tułowia po czym
oparła się łokciem o
maskę, a następnie
zsuwała się na
prawą stronę, po
masce samochodu
wykonującego skręt
w lewo). Sądu
Okręgowy,
zwłaszcza w
następstwie analizy
zapisów
monitoringu, nie
ma wątpliwości nie
tylko, co do
sprawstwa
oskarżonego w

zakresie wypadku drogowego, ale i co do faktu zbiegnięcia z miejsca zdarzenia. Wymiar kar i środków, uwzględniający ogół okoliczności z art. 53 k.k. (nie wyłączając tu stopnia zawinienia i postaci winy oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu) nie wymagał korekty. Co tyczy się warunkowego zawieszenia wykonania kary – warunki osobiste oskarżonego dają rzetelne podstawy ustaleniu, że pomimo warunkowego zawieszenia wykonania kary 8 m-cy pozbawienia wolności jej cele zostaną osiągnięte.

1.8. **Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji**

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany

1.9. **Uchylenie wyroku sądu**

pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437§2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437§2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454§1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania			

<p>prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>2.</p>	<p>O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł mając na uwadze fakt, iż w sprawie przedmiotem tegoż były nieuwzględnione nawet w części apelacje wywiedzione na korzyść oskarżonego, jak i apelacja prokuratora wywiedziona na niekorzyść oskarżonego.</p> <p>Sąd odwoławczy, zgodnie z dyspozycją art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 2 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach</p>	

	<p>w sprawach karnych zasądził kwotę 1.180 zł tytułem opłaty za drugą instancję. Z tytułu wydatków Sąd obciążył oskarżonego 1/2 zryczałtowanych kosztów doręczeń – to z uwag na brzmienie art. 633 k.p.k. w zw. z art. 636§2 k.p.k. W oparciu o art. 636§1 k.p.k. in fine 1/2 zryczałtowanych kosztów doręczeń Sąd obciążył Skarb Państwa.</p>	
<p>7. PODPISy</p>		

<p>1.11. Granice zaskarżenia</p>		
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>	
<p>Podmiot wnoszący apelację</p>	<p>Obrońca oskarżonego I</p>	
<p>Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja</p>	<p>Skazanie oskarżonego na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i nie zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego, orzeczenie środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowych, orzeczenie wobec niego grzywny, nie wyeliminowanie z opisu</p>	

	czynu i podstawy skazania przesłanki zbiegnięcia z miejsca zdarzenia i art. 178 k.k.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego II
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	Skazanie oskarżonego na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem

ustalenie, którego dotyczy apelacja	jej wykonania i nie zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego, orzeczenie środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowych, nie wyeliminowanie z opisu czynu i podstawy skazania przesłanki zbiegnięcia z miejsca zdarzenia i art. 178 k.k.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana